

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem projednal ve veřejném zasedání konaném dne 11. února 2020 odvolání obžalovaného [REDAKCE] narozeného [REDAKCE], a jeho družky [REDAKCE] [REDAKCE] proti rozsudku Okresního soudu v Mostě ze dne 9. 12. 2019, č. j. 42 T 140/2019-82, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání obžalovaného [REDAKCE] a družky obžalovaného [REDAKCE] **zamítají.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 9. 12. 2019, č. j. 42 T 140/2019-82, byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přečinem zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že v době od měsíce února 2018 do 13. 8. 2019 v Mostě, ani jinde, aniž by mu v tom bránily závažné okolnosti spočívající především v jeho nedostatečných majetkových možnostech nebo zdravotním omezení, ničím nepřispěl na výživu své dcery [REDAKCE] přestože se jedná o jeho povinnost uloženou mu občanským zákoníkem a rozsudkem Okresního soudu v Mostě pod č. j. [REDAKCE] ze dne 7. 10. 2014, který nabyt právní moci dne 12. 11. 2014 ve výši 1 000 Kč měsíčně, splatných vždy do každého 5. dne v měsíci předem k rukám České republiky, Úřadu práce České republiky, Krajské pobočky v Ústí nad Labem, a za výše uvedené období tak dluží na výživném částku 18 000 Kč.
2. Za to byl podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců nepodmíněně, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byl poškozený Česká republika - Úřad práce České republiky, Krajská pobočka v Ústí nad Labem, odkázán se svým nárokem na náhradu majetkové škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Své rozhodnutí odůvodnil soud prvního stupně tím, že situace obžalovaného po celou rozhodnou dobu umožňovala, aby své povinnosti dostál, ostatně ona částka 1 000 Kč je s ohledem na potřeby dítěte skutečně nízká, když neshledal žádné důvody, pro které by obžalovaný objektivně nemohl výživné platit, a nevyužil ani možnosti dosáhnout zaplacením nijak vysokého dlužného výživného zániku trestnosti svého jednání ve smyslu ustanovení § 197 tr. zákoníku. Bylo objektivně prokázáno, že obžalovaný věděl, že má zákonnou povinnost vyživovat svou dceru, přičemž ji přes dostačující příjem neplnil. Jeho jednání je tedy nutno posoudit jako nedbalostní, a to ve formě nedbalosti vědomé. Z hlediska trestu mu přitěžuje, že trestný čin spáchal ke škodě své dcery, tedy osoby blízké, která je nadto nezletilým dítětem. Výživné neplatil po dobu, která více než čtyřnásobně překračuje dobu 4 měsíců vyžadovanou zákonem k trestnosti daného jednání, je speciálním recidivistou, který výživné odmítá platit tvrdošíjně a dlouhodobě, přesto, že za takové jednání již byl odsouzen ve věci Okresního soudu v Mostě pod sp. zn. [REDAKCE], kde výživné neplatil v období od dubna 2017 až do ledna 2018. Skutečnost, že obžalovaný se navíc nacházel ve zkušební době podmíněného odsouzení za stejný přečin, a přesto s trestnou činností nepřestal, je přesně tou skutečností, která soud ve smyslu § 55 odst. 2 tr. zákoníku vede k jednoznačnému závěru, že účinná ochrana společnosti vyžaduje již uložení jedině nepodmíněného trestu odnětí svobody, neboť obžalovaný svou opakovanou a dlouhodobou recidivou ve zkušební době prokázal, že není naděje, že by jej bylo možno napravit jiným trestem, neboť i důrazné varování ve formě pohružky pobytem ve věznici se naprosto minulo účinkem, a obžalovaný po předchozím odsouzení znovu prakticky obratem páchá stejnou trestnou činnost, jako by snad vůbec odsouzen nebyl.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Bláhová.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas obžalovaný [REDAKCE] odvolání, stejného práva využila i jeho družka [REDAKCE]. Svá odvolání shodně zaměřili do výroku o trestu napadeného rozsudku. Obžalovaný osvětlil svou špatnou sociální situaci, jež měla vést k tomu, že nebylo výživné hrazeno. Konkrétně hovoří o tom, že žije ve společné domácnosti s družkou (druhou odvolatelkou) a jejími dětmi a stará se o ně v době, když družka pracuje jako řidička mezinárodní nákladní dopravy, a je služebně často mimo Českou republiku. Kdyby nastoupil do výkonu trestu, bude družka nucena ukončit pracovní smlouvu a starat se o děti, zůstane doma a bude pobírat sociální dávky. Má od letošního roku (miněn rok 2020) příslib práce, která nenaruší chod domácnosti, a je ochoten dluh na výživném uhradit v plné výši. Dále se vyjádřil k tomu, že o smrti matky společné dcery se dozvěděl až později, a žádá soud, aby posoudil pěstounskou péči, kdy soud, pěstounka i její sestra věděly o tom, kde se zdržuje, ale nekontaktovaly jej. Není pravdou, že by o dceru neměl zájem; ta byla svěřena do péče jiné osoby a tato mu měla sdělit, že mu neumožní styk s dcerou. Ta jej kontaktovala přes sociální síť. Závěrem navrhuje uložení trestu nespojeného s trestem odnětí svobody.
5. Jeho družka odvolání nazvala jako připojení se k žádosti o zmírnění rozsudku, což bylo krajským soudem podle obsahu posouzeno jako odvolání, a to osobou k tomu oprávněnou ve smyslu § 247 odst. 2 tr. ř. Rozvedla, že s obžalovaným žije již šest let ve společné domácnosti a s nimi zde žijí její dvě nezletilé děti, o které se obžalovaný stará. Popsala jejich výdaje a příjmy rodiny, jež stačí toliko na pokrytí jejich potřeb, a pro absenci pravidelného příjmu na straně obžalovaného tento není schopen hradit výživné. Ten má však v současné době příslib práce na plný úvazek. O dceru měl obžalovaný zájem, ale její sestra-pěstounka zakazovala otci-obžalovanému se stýkat s dcerou, bylo mu z její strany sděleno, aby je nechal na pokoji a že od něj nic nechtějí. Veškeré kontakty pěstounka [REDAKCE] odmítá; odvolatelka vyjadřuje podiv, jakým způsobem byla obejita práva obžalovaného jako otce dítěte. Závěrem navrhuje uložení trestu nespojeného s trestem odnětí svobody, s tím, že dohlédne, aby dluh byl splácen v rozsahu 2 000 Kč měsíčně a uhrazen.
6. Krajský soud přezkoumal z titulu podaných odvolání zákonnost a odůvodněnost výroku o trestu napadeného rozsudku, stejně jako správnost postupu řízení, které jeho vyhlášení předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
7. V řízení předcházejícím vyhlášení napadeného rozsudku nebyly zjištěny žádné procesní vady, kdy v tomto směru ostatně nejsou vznášeny žádné námitky. Nebylo shledáno ani vad ve výroku o vině, ve kterém má výrok o trestu svůj podklad. Krajský soud toliko doplnil odkazování aktuálními osobními výkazy a zprávami úřadu práce o neplacení výživného obžalovaným, aby bylo ze zprávy Úřadu práce na čísle listu 93 zjištěno, že výživné obžalovaný nadále nehradí, a částka na dlužném výživném činí 73 648 Kč.
8. Kromě stěžejní a relevantní námitky ohledně přísnosti trestu je nutno se jednou větou vyjádřit ke zcela mimoběžné argumentaci stran pěstounské péče. Trestní soud není oprávněn do ní jakkoli zasahovat. Nad rámec tohoto je nutno uvést, že z obsahu rozsudku opatrovnických rozsudků a výpovědi [REDAKCE] je dán jasný přehled o tom, jak výchova nezletilé dcery obžalovaného probíhá.
9. Pokud jde o samotný výrok o trestu, tak platí, že soud prvního stupně měl splněny všechny podmínky pro uložení tohoto druhu trestu, když své argumenty rozvedl v bodě 12. odůvodnění svého rozhodnutí, když s těmito závěry, s výjimkou přemíry adjektiv a subjektivněji podbarvených formulací, se i krajský soud ztotožňuje a jako na správné na ně, namísto jejich opakování, odkazuje. Vyzdvihuje zejména skutečnost, že obžalovaný již byl v nedávné minulosti Okresním soudem v Mostě ve věci sp. zn. [REDAKCE] za předchozího období od dubna 2017 až do ledna 2018 za stejný přečin odsouzen, od konce listopadu 2018 se tedy větší části jednání dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení z citovaného trestního příkazu, kdy výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Mostě pod č. j. [REDAKCE] byl následně

zrušen trestním příkazem Okresního soudu v Táboře ze dne 20. 12. 2018, č. j. [REDAKCE], kde mu byl uložen souhrnný podmíněný trest v trvání 20 měsíců se zkušební dobou na 24 měsíců, tedy plynoucí až do roku 2020, když je tak zjevné, že s ohledem na nynější odsouzení se i další rozhodování o jeho osvědčení jeví jako velmi problematické. Je nutno zvážit, že celková doba neplacení výživného dosahuje řádu několika let (srovnej dluh za dobu pěstounské péče). Dále platí, že s ohledem na předchozí přístup k placení, respektive neplacení výživného v době, kdy byla stanovena povinnost k rukám matky dítěte v letech 2008-2011, za který byl odsouzen ve věci Okresního soudu v Mostě pod č. j. [REDAKCE] (nutno říci, že se zde osvědčil), a z čehož je zjevné, že je skutečně z jeho strany velmi laxní přístup k plnění vyživovací povinnosti, a pokud snad naznačuje, že v důvodech měly být neshody s pěstounkou, tak se poukazuje na zmíněnou okolnost, že výživné nebylo hrazeno ani v době, kdy žila matka nezletilé dcery [REDAKCE], [REDAKCE]. Skutečně platí, že na výživném nebylo hrazeno vůbec nic, kdy veškerý kontakt je až v souvislosti s probíhajícím trestním stíháním, jak vyplynulo z výpovědi pěstounky, kdy po několikaleté absenci kontaktů najednou přijde před hlavním líčením kontakt nezletilé přes sociální síť. Absence jakékoliv snahy o zapravení následku, míněno něco hmatatelného, nikoliv sliby, je zjevná a neuplatní se tak ani omezení v ustanovení § 55 odst. 2 věta poslední tr. zákoníku a je namístě uložení nepodmíněného trestu i s ohledem na skutečnost, že i toto jednání bylo pácháno po dobu násobně překračující nezbytně nutnou dobu, zde po dobu 18 měsíců, kdy šlo o objektivně stanovenou částku výživného spíše symbolického rázu, než aby šlo o odraz skutečných potřeb. Výměra trestu v polovině zákonné sazby též nemůže být rozhodně označena za trest nepřiměřeně přísný. Pokud jde o způsob výkonu trestu zařazením do věznice, tedy do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jde o nejmírnější typ věznice, kde jsou odsouzení nyní rozdělováni do dvou typů.

10. Ze všech těchto důvodů bylo rozhodnuto tak, že podle § 256 tr. ř. byla odvolání obžalovaného [REDAKCE] a družky obžalovaného [REDAKCE] zamítnuta jako nedůvodná.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **dovolání**. Dovolání může podat nejvyšší státní zástupce, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí, a odsouzený pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, které se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by tak bylo označeno. Dovolání lze podat ve lhůtě dvou (2) měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje, a to u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (tj. Okresní soud v Mostě). O podaném dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. Dovolání musí obsahovat (vedle obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 tr. řádu) i údaje, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen uvést, zda dovolání podává ve prospěch či v neprospěch odsouzeného. Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Náklady trestního řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10 000 Kč**.

Ústí nad Labem 11. února 2020

Mgr. Daniel Broukal v. r.
předseda senátu